ISSN 0132-4462.
№ 10 2009
ЖОВТЕНЬ

перець

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

— Тож вип'ємо, друзі, за завершення першого року кризи.

ЩОБ ПРАЦЮВАЛИ БЕЗПЛАТНО

На сьогодні на Рівненщині зареєстровано 20,8 тисячі безробітних громадян. А вакансій лише 1.9 тисяч. Роботодавцям потрібні водії, підсобні робітники, охоронники, слюсарі, продавці продовольчих товарів... Та майже половина цих вакансій із зарплатою нижче прожиткового мінімуму.

АЖ ДИМ ІДЕ

Уже втретє цього року наші парламентарі підвищують акцизні ставки на тютюнові вироби. Закон вступить в силу після того, як його підпише Президент. Прибуток від підвищення акцизу планується направити на потреби МЗС (утримання посольств, зарплату керівництву тощо). А де знайдуть гроші на МЗС, коли наші курці перейдуть на самосад і махорку? Бо не в кожного щодня знайдеться на пачку сигарет 10-15 гривень.

КРАЇНА РІВНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ

За Конституцією у нас кожен громадянин, якому виповнилося 35 років, може бути обраний президентом. Слід, правда, сьогодні уточнити: кожен... хто має можливість внести перед виборами 2,5 мільйона гривень кандидатської застави.

ДИВНІ РОЗРАХУНКИ

Норми, за якими урядовці розраховували вартість нашого споживчого кошика, можуть викликати тільки іронічну посмішку. Бо за тими нормами чоловіки мають носити зимову куртку 4 роки, костюм – 5 років, штани – 4 роки. Ну а наші жінки-красуні можуть навіть не заглядати у журнали мод. Бо чиновницькі норми для них такі: одне пальто на 8 років, вовняна спідниця – на 5 років... Хотілося б побачити хоч одного чиновника, з тих, що розробляли ці норми, як він ходить на свою службу чотири роки у одних штанах.

Олексій КОХАН

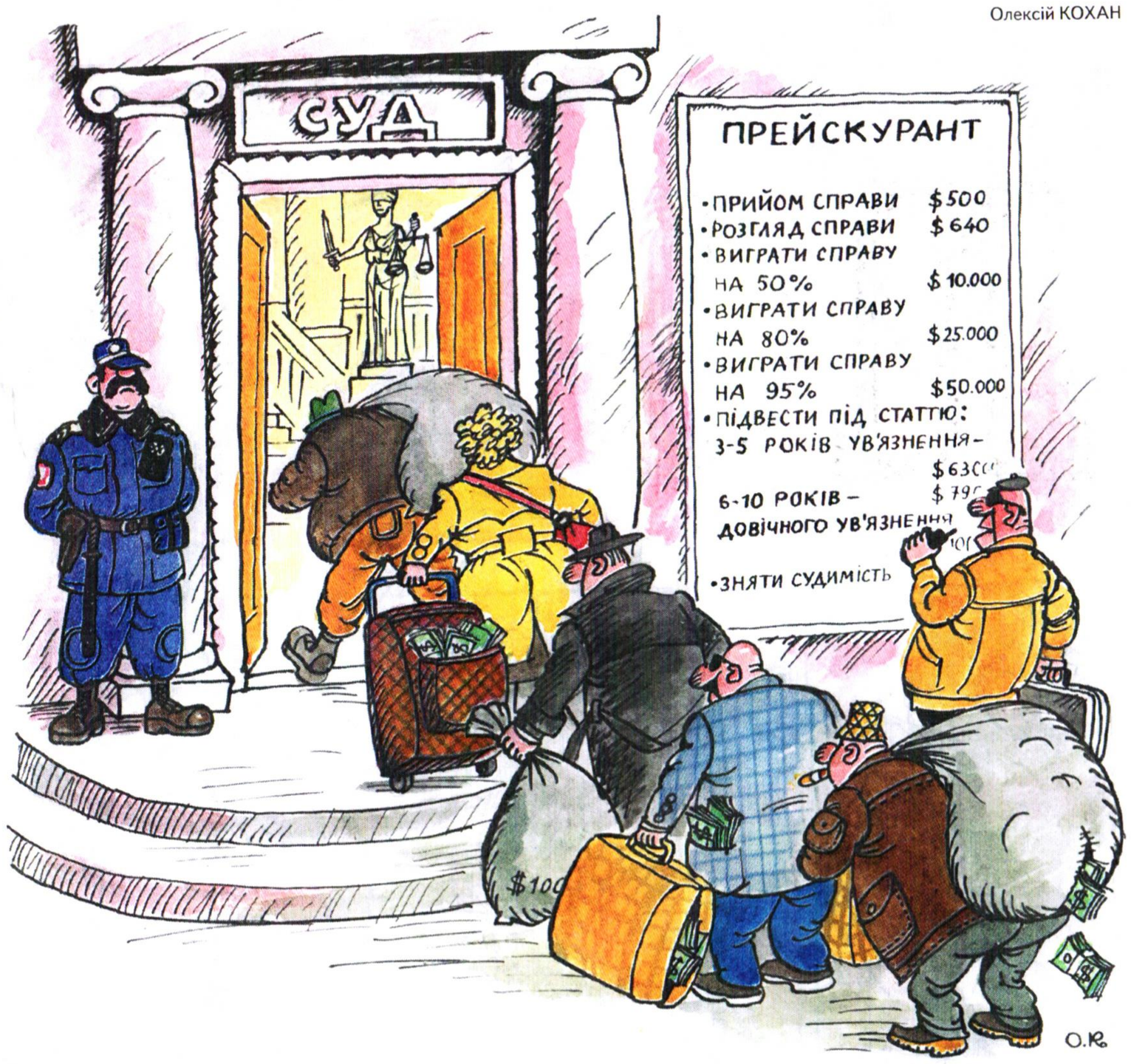

Учора на Софіївській площі в м. Києві пам'ятник Богданові Хмельницькому врізався у «Мерседес» сина одного з депутатів. За показаннями приладу «Візир», вершник значно перевищив допустиму швидкість. Проти громадянина Хмельницького Б. М. порушено кримінальну справу. На його транспортний засіб накладено арешт.

Як стало відомо, винуватець аварії керував транспортним засобом у стані сильного алкогольного сп'яніння.

Анатолі ВАСИЛЕНКО

— О, згадав! У отому класі, де коза, я вчився у сьомому «Бе»!

Словничок-жартівничок

НАТУРАЛІСТ — модель для малювання.

КУРАЖ — пташник.

ТРАНШ — оборонний рів.

ПІДВОДА — ненадійний друг.

НАЧИНКА — підвищення у ранзі.

РОЗБІЖНІСТЬ — старт.

ДАТЧИК — календар.

ВИТІВКА — собачий «спів».

ГОРНЯТКО — невеличкий горн.

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани Чернівецької області.

УВАГА!
УВАГА! УВАГА!

Розпочалася передплатна кампанія на 2010 рік!

МИ ЗРОБИЛИ ВСЕ, щоб передплатна ціна на «Перець» в час фінансової кризи була прийнятною.

Вона становить:
на 12 місяців — 41 грн. 64 коп.
на 6 місяців — 20 грн. 82 коп.
на 3 місяці — 10 грн. 41 коп.
Індекс — 74393.

Будьте з «Перцем»!

У каталозі періодичних видань України на 2010 рік дивіться сторінку 136.

При затриманні громадянин Хмельницький Б. М. нецензурно висловлювався і чинив опір міліції.

У нього також вилучено незареєстровану тупу зброю, якою він завдав значних травм потерпілому, пасажирам його авто і навіть кільком свідкам події.

Від власника «Мерседеса», сина шанованої людини, хоч і відгонило перегаром, проте, за свідченням міліції, він був абсолютно тверезим.

Надіслала Валентина БАКЛАН.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *«Мілко плаваєш», — булькнула сокира колоді, йдучи на дно.*
- *«Який гарний в тебе хомут!» — позаздрив кобилі осел.*
- *«Хто споганив людині кров?!» — обурилась п'явка.*
- *«Мухи не зобидить», — відгукувалися про працівника санепідемстанції.*

Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

ПОМОЛІМОСЬ

Віктор Янукович, лідер Партії регіонів:

— Я не хочу нікого лякати, тим більше не хочу нікому бажати, а просто хочу сказати, що ми повинні молити Бога, щоб пережити цю зиму.

Від чергового:

— *Бог почув вас і сказав, що хто-хто, а ви цю зиму дуже навіть добре переживете.*

І ТАК ГОРЕ, І СЯК ДВОЄ

Борис Нємцов, російський політик:

— Коли в мене питають, що спільного між українським і російським парламентом і чи можна їх узагалі порівнювати, я відповідаю: коли українська Рада — це божевільня, то Російська Дума — кладовище (...). Але знаєте, мені здається, що коли божевільню гарненько вилікувати, то з неї може вийти цілком пристойний заклад, а от із кладовища, на жаль, ні...

Від чергового:

— *Воно, звісно, спасибі, пане Нємцов, але, з іншого боку, ліки теперечки дорогуваті.*

ХАЙ ВИСЯТЬ

Юлія Тимошенко:

— Усюди обличчя політиків. Це треба потерпіти рівно до середини лютого. Уся ця реклама зникне, а життя прекрасне в країні продовжиться. Саме тому я, як кандидат у президенти, дала команду ніяких облич не вішайте.

Від чергового:

— *А ми пропонуємо, оскільки у нас — вибори за виборами, узагалі не знімати того, що висить. І зручно, і економія величезна.*

ОБЕРЕЖНО: ЯЙЦЯ!

Арсеній Яценюк, лідер «Фронту змін» (на мітингу в Ужгороді, на якому в нього кидали яйцями):

— Я не той типаж, котрий боїться яєць. А от за ваші яйця я можу й узятися.

Від чергового:

— *Жінки за вас проголосують, а от чоловіки після таких заяв задумалися...*

Чергував по рубриці Віталій СУДДЯ.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Віктор ПОПОВ

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ЧЛЕН ПОЛІТЗРАДИ ПАРТІЇ.

МАКАРОННІ ВИБОРИ.

САМБОВИСУВАНЕЦЬ.

МІСЦЕВЕ САМОМОРДУВАННЯ.

КУЛУМАРНІ ДОМОВЛЕНОСТІ.

ПОТВОРНЕ ТРЕТЄ ЧИТАННЯ.

СОЦІАЛЬНА НЕШТАБІЛЬНІСТЬ.

КРАЛЬНИЙ БІЗНЕС.

СПОЖИРАЧ.

В'ЯЛОВИЧИНА.

ГУЛЬМІНАЦІЯ.

ПЕРЕДВИБОРНА ПИХОМАНКА.

ФІГНАНСОВА КРИЗА.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я на Сумщині.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

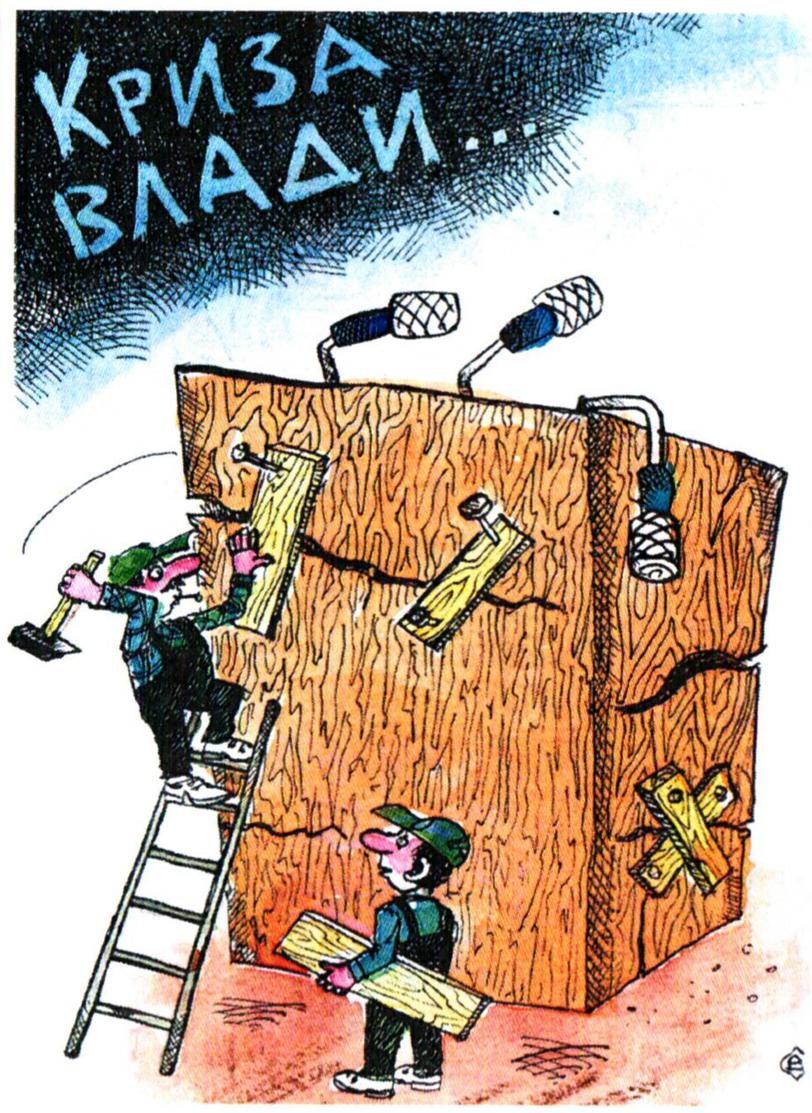

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Презент

ПОДВИГ ВАЛЕНТИНА ЧЕМЕРИСА

Видати сьогодні книжку — важко, і те, що зробив відомий український письменник Валентин Чемерис, справді — подвиг! Він упорядкував і видав антологію українського сміху «З КИМ СМІЄТЬСЯ УКРАЇНА» обсягом аж у 660 сторінок! До антології увійшли веселі різножанрові твори українських сатириків та гумористів із розповідями про самих авторів та їхні часи, які не завжди сприяли сміхо-

НЕБИЛИЧНІ ПРИКАЗКИ

Хоч іди в ліс по дрова, а я буду дома, хоч я буду дома, а ти іди в ліс по дрова.

Дайте, тіточко, води напитись, бо так їсти хочу, що аж переночувати нема де.

Нема гірше, як індик: одного мало, а двох не з'їсти.

Заробив, як Хома на качалках: одну продав, а дев'ять на плечах баби побили.

Всяк розумний по-своєму: один спершу, а другий потім.

Давай, жінко, перцю — мед закушу!

Так просили, так просили та не пускали, а я таки вдерся!

Євген ГРЕБІНКА

ВЕДМЕЖИЙ СУД

Лисичка подала у суд таку бумагу:
Що бачила вона, як попелястий Віл
На панській винниці пив,
як мошенник, брагу,
Їв сіно, і овес, і сіль.
Суддею був Ведмідь, Вовки були підсудки,
Давай вони його по-своєму судить
Трохи не цілі сутки.
«Як можна гріх такий зробить!
Воно було б зовсім не диво,
Коли б він їв собі м'ясиво»,—
Ведмідь сердито став ревіть.
«А то він сіно їв!» — Вовки завили.
Віл щось почав був говорить,
Да судді річ його спочинку перебили,
Бо він ситенький був. І так опреділили
І приказали записать:

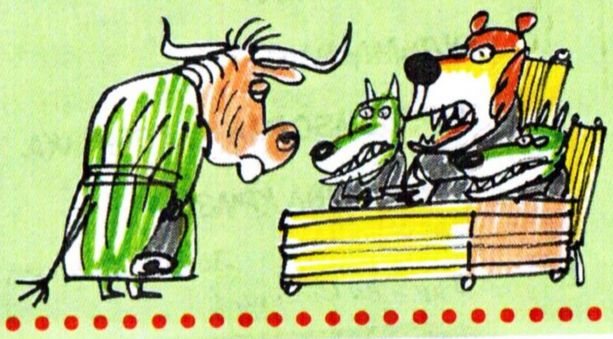

«Понеже Віл признався попелястий,
Що він їв сіно, сіль, овес і всякі сласті,
Так за такі гріхи його четвертувать
І м'ясо розідрать суддям на рівні часті,
Лисичці ж ратиці віддать».

Левко БОРОВИКОВСЬКИЙ

БАГАТИЙ, БІДНИЙ

У Прокопа обід, у Прокопа хрестини,
У Прокопа бенкет, весілля, іменини;
Зате ж у Прокопа куми і побратими,

І всякий Прокопові сват,
І всякий Прокопові брат,
За Прокопа усякий рад
І в воду, і в огонь скакать!..
Аж глядь —
У Прокопа пожар, все в Прокопа згоріло,
Насилу виніс сам з огню з душею тіло!..

Що ж рідні, та куми
В пожежі помогли?
Не дуже: родичі його й не пізнавали, —
До Прокопа й стежки в бур'ян позаростали!

* * *

Недарма люди гомонять:
Поки багат,
То поти й сват.

ві, а то й трагічними були. Представлена тут і безіменна творчість — приказки, прислів'я, усмішки, придибенції.

Читачеві пропонуються твори знаних сміхотворців,— тих, що трудилися на веселій літературній ниві України останні 300 років, і тих, що трудяться — дай їм Боже! — й нині.

Тут — імена Г. Сковороди, І. Котляревського, П. Гулака-Артемовського, Є. Гребінки, Л. Боровиковського, Л. Глібова, С. Руданського, Л. Мартовича, О. Маковея, В. Самійленка, а далі — В. Єллан-Блакитний, Остап Вишня, В. Чечвянський, Ю. Вухналь, С. Пилипенко, О. Ковінька, М. Годованець, С. Олійник, а ще — В. Баранов, С. Воскрекасенко, Ф. Маківчук, Д. Молякевич, П. Глазовий, А. Косматенко, Є. Дудар, М. Прудник, М. Сом, В. Чемерис, О. Чорногуз, О. Ющенко і ще багато-багато (згадується загалом біля сотні імен!) інших.

А посприяв у виданні антології та ще й благословив видання Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. За що йому і від авторів, і, віримо, від читачів — щиросерда вдячність і таке ж пошанування.

Михайло ПРУДНИК.

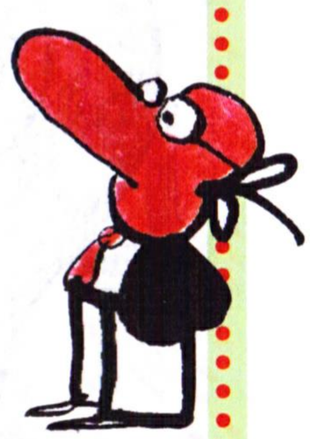

Василь ЧЕЧВЯНСЬКИЙ

ФЕДЬКА ГУСКА ПИСЬМЕННИК

Пародія на Юрія Вухналя

Сонечко спадало...

За клунею гавкав голодний собака Рябко, круторогий волик висмикував із стріхи солому, буланенький кінь бив задом по порожніх яслах, вузькозада корова Манька засмучено облизувала своє худе телятко, яке в розпуці знесилено крутило хвостиком і жалібно мукало, котик Васька здихав під призьбою, зозуляста курочка плакала серед двору, а півень Петька рішучо кукурікав:

— Сьогодні ввечері повішусь!

А молодий господар цього «зразкового» господарства Федька Гуска в цей час ішов на досвітки.

Дійшовши до подвір'я свого сусіди Гаврила Ратиці, Федька заклав два пальці в рота, шалено свиснув і промовив крізь зуби:

— Шлюха...

— Хто шлюха? — по-космомольському, з ідеологією спитав Ратиця, що стояв біля воріт з книжкою в руках.

— Меланка шлюха, моя остання дев'ятнадцята жінка. Учора був у ЗАГСі. Розвівся.

— З ким, Федічко, розвівся?

— Та з Гапкою ж, йолопе, з дружиною моєю, з останньою, з двадцятою.

— А хіба це по ЛКСМУ-вському, Федічко?

— Знаю, що ти мене вчиш? Я краще знаю Одарку.

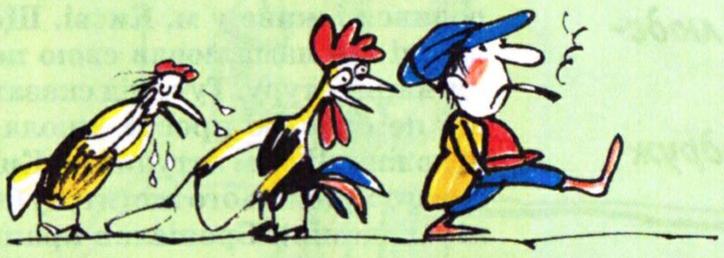

— Яку Одарку, Федя?

— Яку? Та мою ж останню, двадцять першу жінку, дурню... Нема мені, брат, через тих дівчат ходу. Коли б не вони, може б уже членом окружкому був, а то доводиться в сільському осередку з такими, як ти, молокососами, політграмоти вивчати. Ех! Піду мабуть у письменники...

— А хіба можна, Федю, зразу у письменники?

— Кому як. Мені можна. Я новели писатиму.

— А що воно «новели», Федю?

— Ідійот! Не знаєш, що таке новели. Це значить про нове життя як напишеш —

зветься «новела», про старе «старела». Невже ти цього не знаєш?

— Не знаю, Федічко,— свідомо зітхнув Ратиця, і його чесне комсомольське обличчя засмутилося.

— Ех, ти! Необразований.— чвиркнув через губу Федька і пішов... у письменники.

СЕРГІЙ ВОСКРЕКАСЕНКО

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

❄ ❄ ❄

Для того щоб талант зростити,
Любові треба і ума,
Не бійсь людину похвалити,
А бійся скривдити дарма.

❄ ❄ ❄

Запам'ятай,
шановний мій читачу:
Змія міняє шкіру, а не вдачу.

❄ ❄ ❄

Найдорожча похвала бува завжди від того,
Кому ти не зробив хорошого нічого.
Найтяжча кривда від людей, яких любив.
Яким нічого ти лихого не зробив.

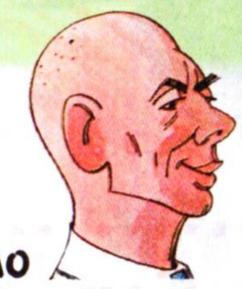

Павло КЛЮЧИНА

НА ЛІТЕРАТУРНОМУ ШЛЯХУ

Стою, дивлюсь —
Мелькають кожну мить:
За Кисельовим
Кисельов біжить,
Олійник за Олійником іде...
А Гоголя
Не видно щось ніде...

ЛІРИЧНИЙ ДВОТОМНИК

Скільки ніжних розмов,
Скільки щастя і муки!..
Один том — про любов,
Другий том — про розлуки...

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ

ВИБРАНІ КОНТЕКСТИ

«В поезії немає генералів». Тож звідки в ній стільки рядових?

Високопоставлений низько поклонник.

Багатонаціональний поет.

У природі нічого не зникає, крім самої природи.

Добро торжествує. Зло діє.

Інфузорії розмножуються діленням: я — тобі, ти — мені.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

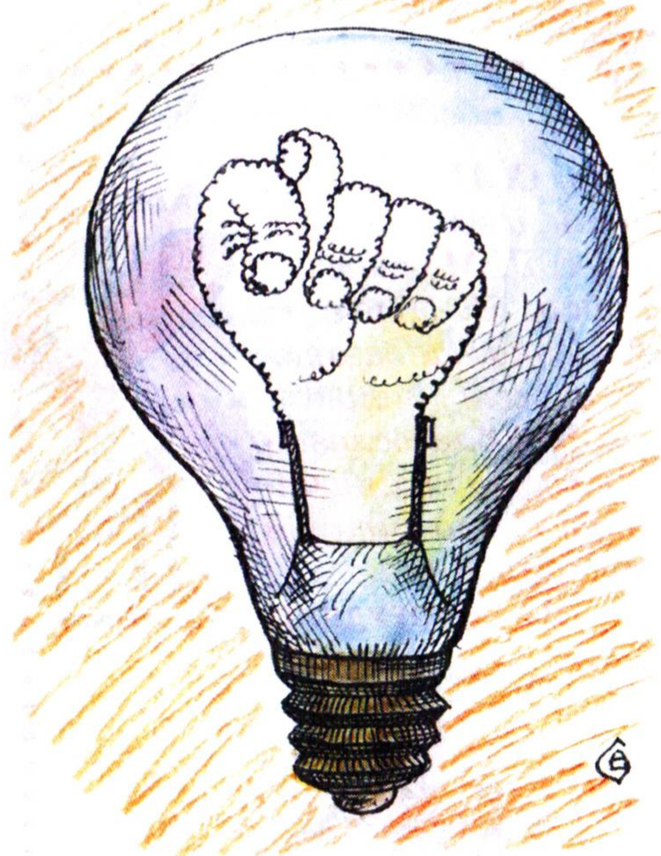

КАЛАМБУРИ

ПОЧЕРК ГЕНІЯ

Сумні ви, сумніви.

БІДНІСТЬ

Але ж у пана нема жупана!

МІКРОРЕЦЕНЗІЯ

Його пісні такі пісні.

Валентин ШУЛЬГА.

м. Київ.

Василь ФЛЬОРКО

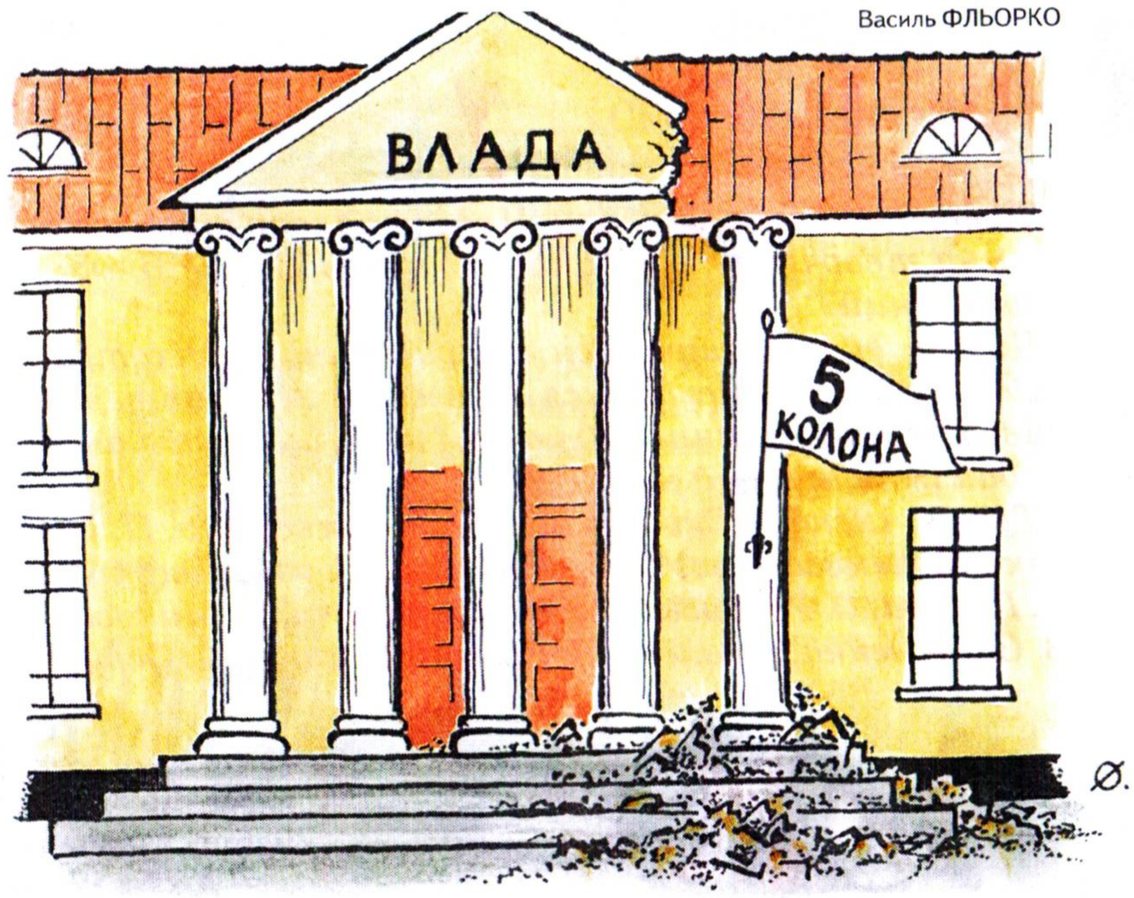

ГУМОРЕСКА

Маю унікальний піджак — пам'ятка про одну подію, про яку не всім розказую. Настав час почистити його. І я подався до найближчої хімчистки. Попередньо повідрізав на піджаку всі гудзики, аби не було мороки. Десь колись чув, що так треба робити. Приймальник уважно оглянув мою одежину, записав прізвище у товстий зошит і сказав:

— Пришийте гудзики!

Подумки покартав себе за поспішність. Дяка Богові, я, наче передбачив це, на всяк випадок прихопив гудзики з собою. Голка знайшлася в приймальника, і я акуратно попришивав.

Приймальник, щось занотувавши у товстий зошит, мовив:

— А тепер — повідрізайте гудзики!

— Для чого ж тоді я їх пришивав? — спитав спокійно, як мене тато й мама з дитинства вчили, аби не псувати нервів ні собі, ні оточуючим.

— Для комплектації! — теж спокійно відповіли мені. — Аби потім не пред'являли фірмі претензій.

— А навіщо знову відрізати?

Працівник хімії осудливо подивився на мене.

— Бо піджак піде в обробку! Чи ви хочете мати з гудзиків кашу?

Я не хотів мати кашу і, закусивши губу, повідрізав гудзики.

Приймальник подався в цех і скоро повернувся. В руках тримав мій піджак.

— Тут така обставина: у цеху черга...

— День-другий почекаю.

— Якщо так, тоді — пришийте гудзики!

— Це ж для чого? — дивуюся.

— Для повної комплекції. Згідно з інструкцією — пояснив він, і додав:

— Повішу ваш піджак он у тій шафі. То що ж,— він неукомплектований буде висіти? А раптом із другої зміни мій колега візьме. Без гудзиків. А раптом якась перевірка. А раптом вашій дружині чи вашому родичу заманеться забрати піджак назад. А гудзиків нема! Що я скажу?..

— Та ж гудзики будуть у мене!

— А звідки я знатиму? Таких, як ви, у мене сотні.

Я змовчав, узяв піджак із рук того зануди і запетляв голкою. Тільки-но затягнув останню нитку, як до приймальні з цеху зайшла якась товстуля і щось муркнула приймальникові. Той спрямував свої сонні очі на мене:

— Ага! Тут мені підказують, що в другому цеху вивільнилося одне

Анатолій ГАЙНО

— Та ви що! Яка хімія?! Які нітрати?!

ІРОНІЗМИ

◆ *Хочеш полюбити країну – поживи за її межами!..*

◆ *Морально багатим людям платять найменше – щоб порозумнішали.*

◆ *Щоб зрозуміти людей, не вистачить і безсмертя.*

◆ *Бідна людина та, яка нікого не продала.*

◆ *Тільки після повернення до печер у людства з'явиться перспектива.*

◆ *Сім'я розпадеться, якщо між подружжям немає тертя.*

◆ *Фатальна помилка – це коли наречена вдягла фату, а жених не з'явився на вінчання.*

◆ *Сильний лідер необхідний, якщо бракує чесного і розумного електорату.*

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

Автошарж.

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ народився і живе у м. Києві. Ще в школі він намалював свою першу карикатуру. Тут слід сказати, що це була не проста школа, а художня. Потім вступив до Київського художнього інституту (нині Академія). Броніслав працює у книжковій і станковій графіці, займається живописом. Але карикатура — як перше кохання.

Він брав участь у багатьох виставках карикатур в Україні і за рубежем. А сьогодні запрошує вас на свій вернісаж.

МІНІ-МОНОЛОГИ

ПІВЕНЬ:
— Ми не топчемося на одному місці.

МАМАЙ:
— Маємо те, що маємо.

ПАХАН:
— Нехай спільна, нехай економічна, але обов'язково — зона.

СОКИРА ПРО ПРАСКУ:
— У кожного свій стиль плавання.

ПИВО:
— Мудрість приходить із раками.

ГВИНТ ПРО ГАЙКУ:
— Чим більше крутишся, тим більше шансів зірвати різьбу.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

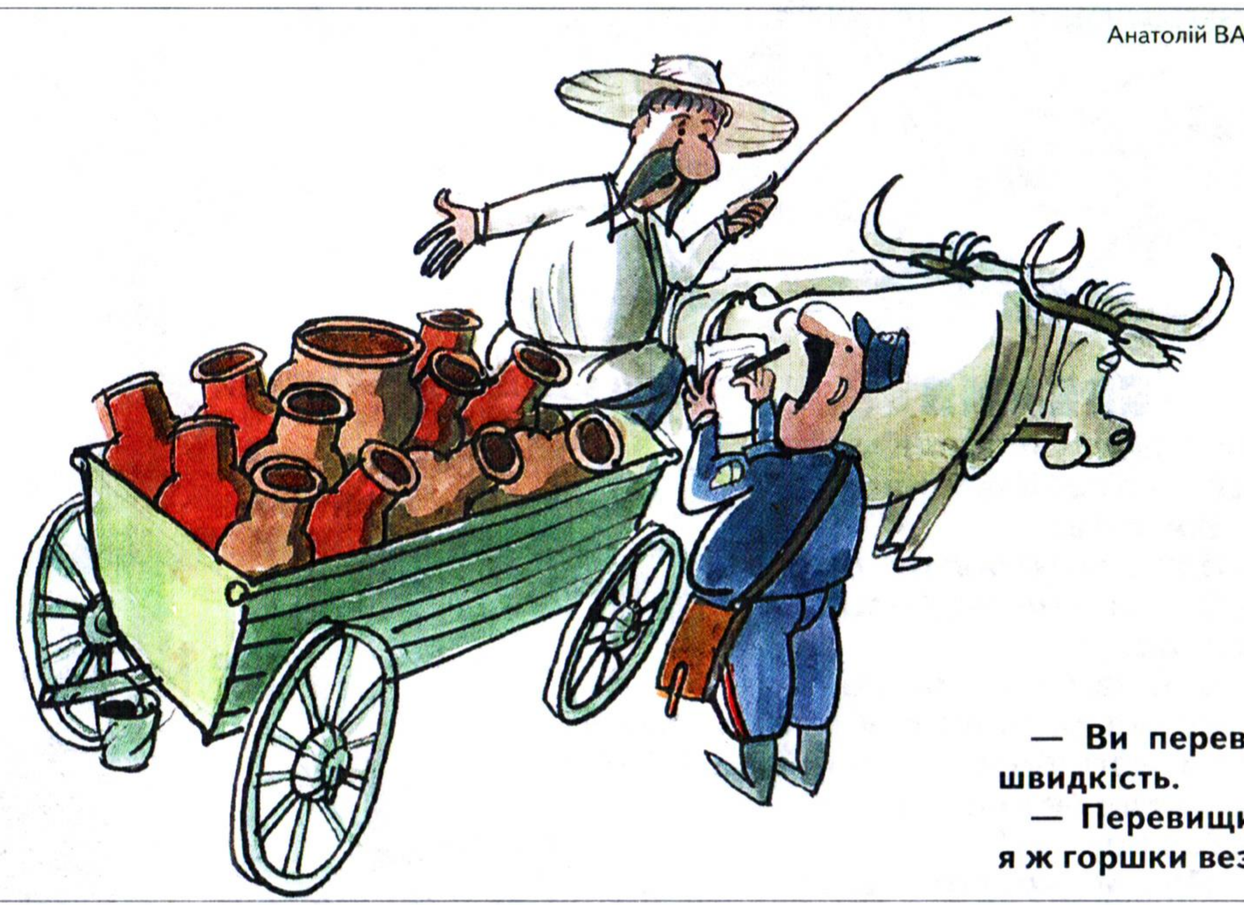

— Ви перевищили швидкість.
— Перевищив?! Та я ж горшки везу!

місце. Можемо зараз же заслати вашу річ на обробку.

— То засилайте,— каже із полегшенням.

Працівник хімії турботливо взяв піджак, оглянув, наче вперше побачив, і сказав:

— Повідрізайте гудзики!

— Я? — трохи підвищую голос.

— Ви!

Хвилин зо три я мовчки дивився на мумієподібну фізіономію цього чолов'яги. Потім вирвав у нього з рук одіж і, аби заспокоїтися, механічно узявся відрізати гудзики. Упоравшись із останнім, я таки, здається, заспокоївся, як учили тато й мама, царство їм небесне. Але не мав сили віддати піджак назад. Приймальник сам забрав його і подався в цех. За хвилину повернувся. Із моїм піджаком у руках.

— Ви,— сказав,— можете сміятися, а можете й не сміятися... Але ваше місце уже зайняли. Мусите почекати до завтра.

— Почекаю.

— Якщо залишаєте річ у нас, то, будьте ласкаві... пришийте гудзики.

Я, аби встояти на ногах, зіперся на перегородку. Напівсонний приймальник якось насторожено зиркнув на мене.

Я лупав очима на нього, він — на мене. Скільки отак дивилися, уже не скажу, але руки мої самохіть взялися пришивати гудзики. Приймальник мовчки і поспішно прийняв піджак і запхав у шафу.

Я спокійно й смирно (так мені здавалося) уже покидав цю фірму сервісу, коли на виході раптом на-

здогнав мене захеканий приймальник.

— От деньок видався! — пролепетав, косуючи поглядом убік. — Пішли-но назад. Щойно наш начальник нагрянув. Каже, працюємо не в ногу з часом, про клієнтів не дбаємо... Якраз на ваше замовлення глянув... Отож піджак, з вашої ласки, миттю можемо відправити в цех!

— Будь ласка!

Працівник хімії відверто зрадів. Каже:

— Ви, звичайно, будете сміятися... А може, й не будете...

— Ну-ну! — підбадьорюю, повертаючи стопи назад.

— Гудзики мусите... відрізати!

... Я притулився лицем до свого рідного піджака, мов до грудей коханої. Аби заспокоїтися, почав сміятися. Так учили тато й мама. Щоб не псувати нервів ні собі, ні ближнім... Я тихо, скромно хихикав і відгризав гудзики з піджака...

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

НАШ ВЕРНІСАЖ

— Ось таким чином ми заробляємо на корм тваринам!..

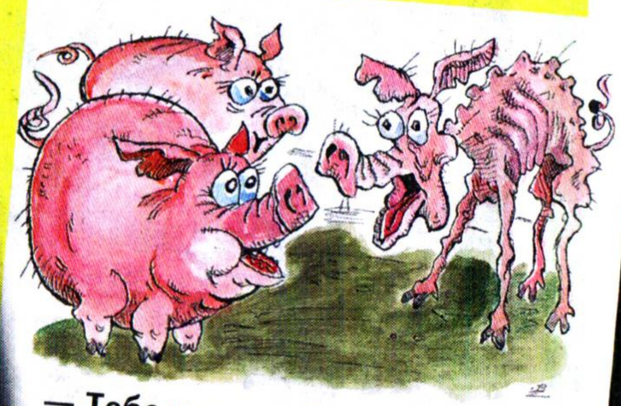

— Тебе що хазяї не годують?
— Та ні це я готуюсь до фотосесії.

— Як вам вдалося розбагатіти під час кризи?
— Просто, економив на зарплаті: нікому не платив!

— Підприємець Хома Брут? Я — податковий інспектор Вій!..

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

Брехня

Обурений чоловік вривається в кабінет директора і кричить:

— Нашо ви народ дурите?

— В чому справа?— запитує директор.

— Ось на пачці пральнього порошку, який я у вас купив, написано, що в ній сто грамів безплатно.

— Так воно і є!

— Де? Я відкрив. Подивіться! Де? Де тих сто грамів?! Тільки порошок!

Почув і записав Володимир СУГЕРЕЙ.

м. Київ.

Небезпечна тема

— Чому ти завжди розмовляєш з перукарем тільки про погоду?

— А ти що, хочеш, щоби я розмовляв про політику з людиною, яка водить лезом бритви по шиї?

Почув і записав Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

Думає

— Петре, ти п'єш горілку?

— Ще п'ю, але думаю кинути.

— І давно думаєш?

— Років десять.

— То чого не кидаєш?

— Бо ще думаю.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська Львівської області.

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ГАЙНО

— Ти ба, вже й осінь! А наче ж на хвилинку зайшли?!

Валерій ЧМИРЬОВ

— Я ненароком почув, що ви шукаєте глушник. Так вам до «Калашникова», «Макарова» чи «ТТ»?

Андрій САЄНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

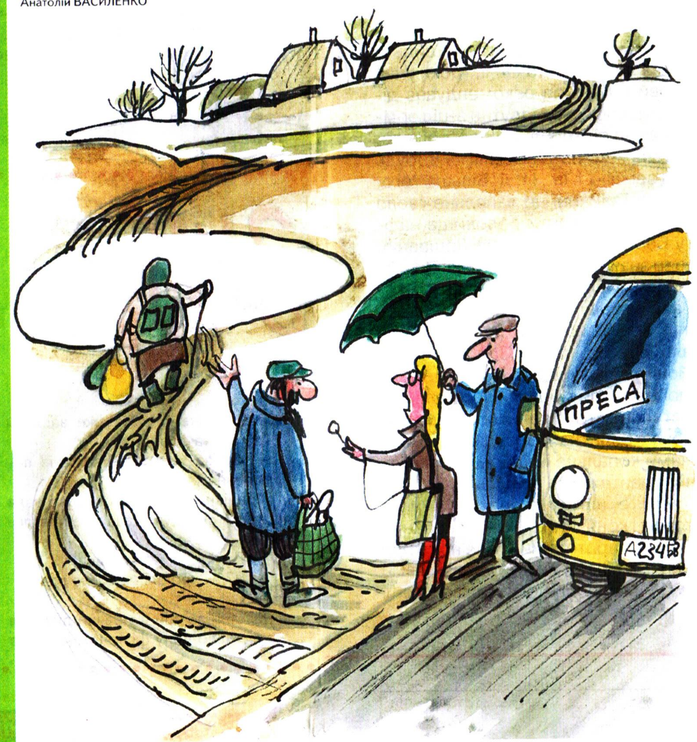

— Діду, коротко, як там село? Як воно поживає?

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Валерій КОНОНЕНКО

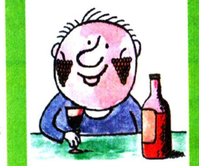

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

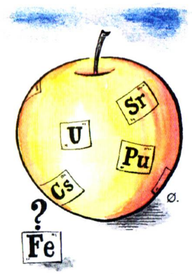

Валерій МОГИЛЬНИЙ

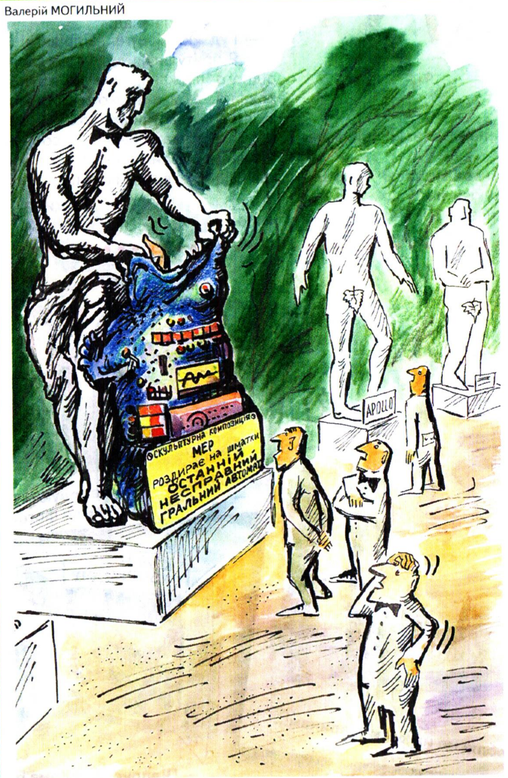

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

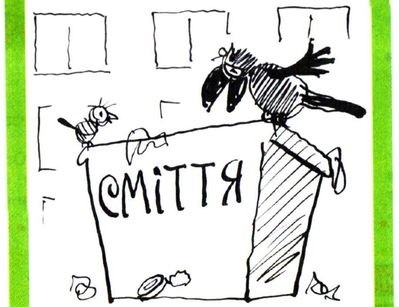

— Куди це батони ділися?

Валерій ЧМИРЬОВ

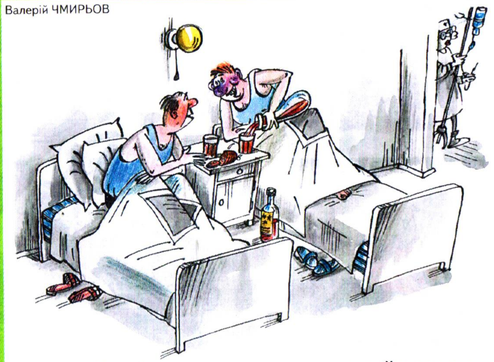

— Нехай вони думають, що ми займаємося уринотерапією.

Андрій САЄНКО

Володимир СОЛОНЬКО

Народні усмішки

Час

Розмовляють наркомани:

— Котра година?

— П'ятниця.

— Значить, незабаром осінь.

Бачила?

Чоловік під мухою повернувся додому.

— Де тебе чорти носили?— грізно запитує жінка.

— О-о-оленько, ти їх теж бачила?— запитує ошелешений чоловік.

Не дивилися

З пологового будинку привезли дитину. Радісний батько не знаходить собі місця. Хапає телефонну трубку і радісно кричить:

— Миколо! Уявляєш, у мене син народився! Син! Після шістьох дочок — нарешті син!

У трубці чути:

— Вітаю! І на кого схожий: на тебе чи на дружину?

— Не знаю... На обличчя ще не дивився..

Почув і записав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.

м. Ужгород.

Багатенько

Майор у військовому училищі задає курсантам задачку:

— Літак за добу налітав сто годин...

На мить замислився:

— Ні, сто це, звичайно, багато... П'ятдесят!

Почув і записав Григорій ЯРЕШКО.

смт Баришівка на Київщині.

Двічі

За весь тиждень пив лише двічі. Перший раз — чотири дні, другий — три.

Почув і записав Володимир ЗАВГОРОДНІЙ.

м. Суми.

ВСЕСМІХ
УКРАЇНСЬКИЙ ГУМОРИСТИЧНИЙ ЖУРНАЛ

Нещодавно в нашій редакції гостювала редактор і видавець українського гумористичного журналу «Всесміх», який ось уже 18 років виходить в м. Торонто (Канада).

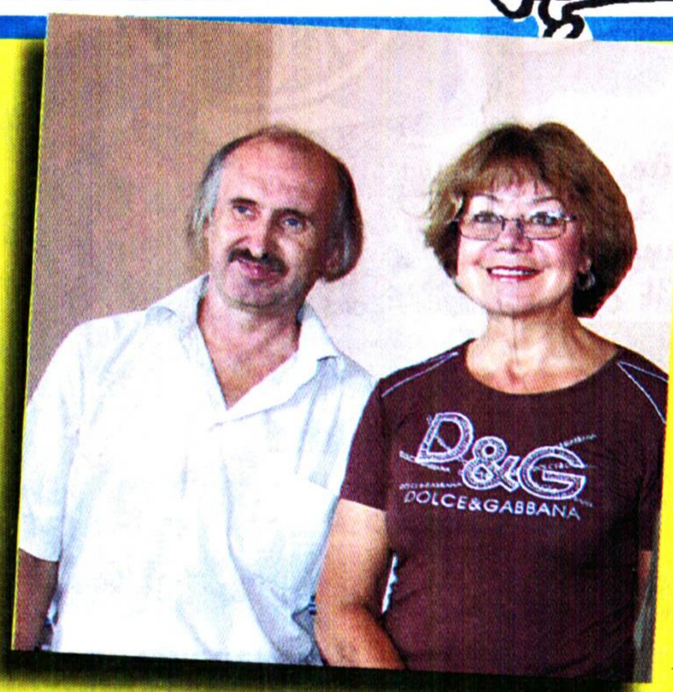

На фото: головний редактор «Всесміху» Раїса Галешко і головний редактор «Перця» Михайло Прудник.

ПОЛІТИКАМ НА ЗАМІТКУ

Черчіль сказав, що ідеальний політик повинен мати дві якості: Перше — вміти впевнено передбачити, що буде завтра. Друге — вміти пояснити завтра, чому цього не сталося.

* * *

Маленький хлопчик проходить тестування перед вступом до першого класу:

— Читати вмієш?— запитують його.

— Так.

— Дорослим допомагаєш?

— Так.

— А з ким ти живеш?

Хлопчик почервонів і відповів:

— Та там із однією.

* * *

Чоловік мовив до Бога:

— Боже, чому ти створив жінку такою красивою?

Бог відповів:

— Щоб ти її любив.

Чоловік знов питає:

— Але ж, Боже, чому ти створив її такою глупою?

Бог відповів:

— Щоб вона тебе любила.

ВИХІДНИЙ ДЕНЬ

Ви приходите до свого начальника на роботі і просите один вільний день. І ось його відповідь:

— Отож, ви хочете взяти вихідний день. Давайте подивимось докладніше, що ви просите.

Рік має 365 днів, або, як хочете, 52 тижні, з яких ви маєте 2 вільних дні в тиждень. Для роботи залишається 261 день. 16 годин на добу ви не працюєте, а це складає 170 вільних днів у рік. Для праці залишається 91 день.

30 хвилин кожного дня ви маєте перерву на каву — це ще 23 дні в рік, залишаючи лише 68 днів для роботи. Одногодинна перерва на обід додає до вашого вільного часу ще 46 днів у рік, залишаючи 22 дні для праці. Бодай 2 дні на рік ви хворієте — тепер 20 днів для роботи.

Ви не виходите на роботу 5 святкових днів — тепер 15 днів для роботи. Ви маєте щедру двотижневу відпустку (14 днів). І що ви маєте? Лише один робочий день на рік! І хай мене краще шляк трафить, ніж я подарую його вам!

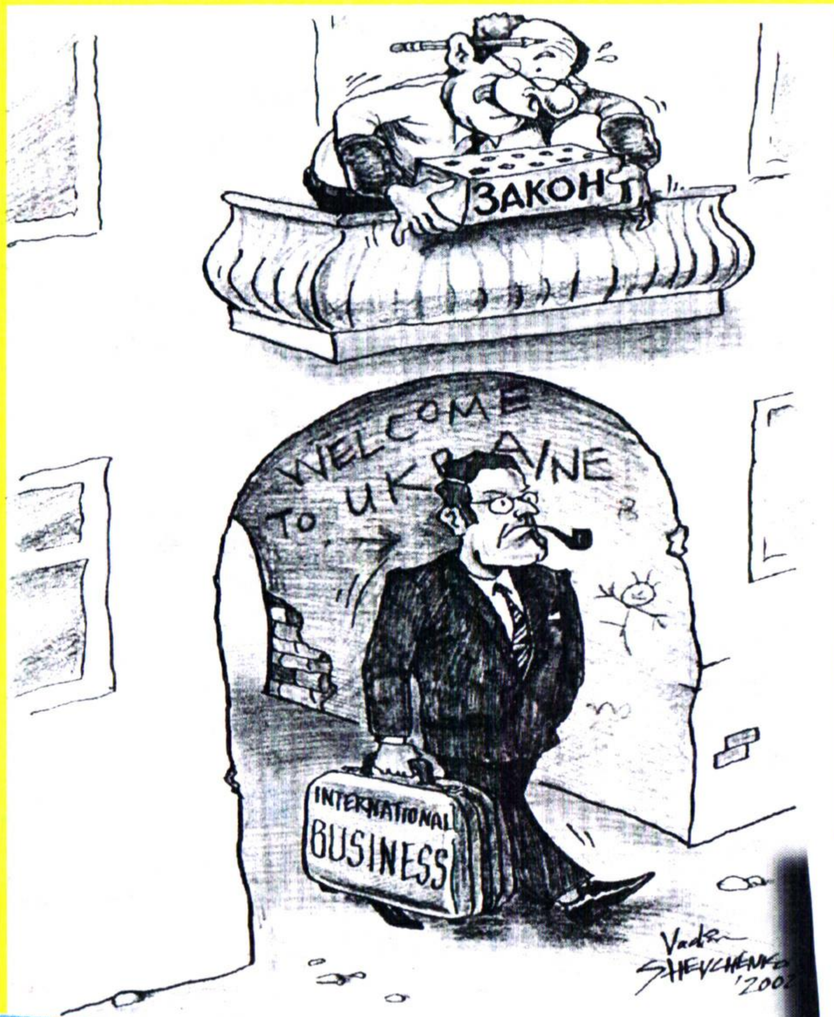

Зараз всі економлять: народ — на продуктах, керівництво на народові.

НА ХЛОПСЬКИЙ РОЗУМ

- *Як не сіяв, не купуй коси.*
- *Мовчи, подумають, що ти щось знаєш.*
- *Не співай, як ще не напився.*

Я. БЕЗІМЕННИЙ.

* * *

Зустрілись дві подруги за кавою:

— І тоді я йому сказала: «Все, з мене досить. Я подаю на розлучення!»

Виходжу з дому і раптом чую постріл. Я мерщій назад, грюкаю у двері:

— Чоловіче, дорогенький, не роби цього! Я повертаюсь до тебе! А він, гад, відкриває двері і в руках щойно відкрита пляшка шампанського.

Найкращі вітання побратимові з гумористичного цеху журналів "Перець" — від сатирично-гумористичного журналу "Всесміх" із Торонто, Канада. Сміймося — і поборемо!

Раїса Галешко,
редактор і видавець.

Київ, 23 вересня 2007 р.

і не хотілося б дратувати фахівців із інших регіонів країни чи будь-кого взагалі, але не можу не сказати, що, мабуть, і тут пріоритет належить галичанам... О, ще й сказати не встиг, щойно заїкнувся, а вже чую насмішкувате бурчання заздрісників — мовляв, не тільки гасову лампу першими зробили галичани, а й Америку відкрили, і порох винайшли.

Панове, ну чому ви такі недобрі? Облиште вашу іронію, та дослухайте, про що мова.

Отож: думається, що саме на Галичині якийсь талановитий предок теперішніх менеджерів, зіткнувшись із труднощами у постачанні, трохи впав у нерви і притьма рекомендував діставати щось оте відсутнє з-під землі, а народ підхопив, і пішло-поїхало: «Дістань — хоч із-під землі!», «Добудь із-під землі» і т. ін., і т. д. Більше того, саме на Галичині це запальне гасло допомогло відкрити родовище нафти у Бориславі та газу під Дашавою. І що то значить добра традиція! Вичерпалися тутешні запаси і нафти, і газу, але час від часу і нині чуєш: хтось із-під землі щось дістав. От якось стало відомо, що у Золочівському районі місцеві драбуги розкопали водогін і здали в брухт кількасот метрів сталевих труб великого діаметру. То була видатна оборудка: гурчала ночами копальна і підйомна техніка, ревли вантажівки, якийсь вуйко — і то, зважте, цілком тверезий! — упав із возом і конячиною у рів, викопаний нічними старателями... Але ніхто при цьому не відав, чому у кранах нема води, і чому появилося світло в кінці труби.

А ось найсвіжіші, як то кажуть, дані. Було запримічено: у Пустомитівському районі, який, між іншим кажучи, оповиває Львів з усіх боків, якісь мольфари на великій глибині висисають із нафтогону «Прикарпатзахідтрансу» солярку. Розгадати секрети чарівників вирішило Управління державної служби боротьби з економічними злочинами ГУ МВСУ у Львівській області. І з'ясувало, що дочірньому підприємству «Прикарпатзахідтрансу», Південно-Західному ВАТ «Трубопровідний транспорт нафтопродуктів», завдано збитків на 483 тисячі грн. Стало відомо, що причетна до цього злочинна група з трьох чоловік, яка зробила врізку у трубопровід і проклала замаскований відвід довжиною понад 4 тисячі метрів.

«Ото,— подумає хтось,— хлопці, мабуть, накопалися! Ото, видать, мозоляки в них од лопат та кайл були!» Ні, гроші були. Бо поцуплену солярку продавали через мережу автозаправних станцій. До речі, на момент затримання злодіяк у їхніх цистернах було 72 тонни дизпального. Нічогенько, правда?

Згаданий нафтопровід, протяжність якого на Львівщині становить 280 кілометрів, пролягає, зрозуміло, й іншими районами області. І ця обставина спонукала засумніватися: невже тільки у Пустомитах уміють добувати з-під землі гроші? Виявилося, що добувачі скарбів водяться і під Бродами. Там удалося знайти саморобне, довжиною до 3,5 кілометра, відгалуження від нафтопроводу. Візьміть до уваги: тут трудилася група аж із 2-х осіб! Лиходії завдали збитків на 345 тисяч грн. А при їх затриманні їхні припаси солярки становили лише 35 тонн.

Розкажіть десь за кордоном, що якихось дві-три людини можуть врізатися у магістральні нафтові продуктопроводи і робити власні кількакілометрові нафтогони, — ніхто не повірить; почнуть розбалакувати об тім, що для цього потрібен добрий десяток спеціалістів різних фахів і таке інше. Отакі вони всі там, за кордоном, — невігласи і невіри. До речі, вони, виявивши творця злодіяння, як мовиться, на гарячому, тут же повідомляють його ім'я усьому світові. І цю практику, як на мене, не вадило б і нам у них перейняти.

Звичайно, радити вчитись у невігласів — це мені, патріотові, важко дається. Але, може, нам у боротьбі з рідними кмітливцями хоч трохи полегшає.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Який чудовий художник! Певно, в достатку живе...
— Цить! Он він сидить.

СМІЄТЬСЯ

ОДНОКЛАСНИК

Приємно, що популярний журнал для підлітків «Однокласник», публікуючи цікаві матеріали про молодь, музику, артистів, кохання, знаходить на своїх сторінках місце і для гумору. Передплатний індекс цього журналу — 74394.

* * *

— Хлопчику, де живе дядькоПавло?— питає чоловік у хлопчика, що бігає у дворі.

Той веде його на десятий поверх, показує на двері:

—ДядькоПавложиве тут, але зараз його немає, бо він сидить на лавці у дворі.

Надіслала Катерина ПІДДУНЯК.
с. Крутеньке на Кіровоградщині.

* * *

І було у Шумахера троє синів: два — автогонщики, а третій — водій маршрутки.

Надіслав Іван ГРЕБЧЕНКО.
м. Чернівці.

* * *

Працівник ДАІ зупинив авто. Водій відчиняє вікно і каже:

— Добрий день пане інспекторе! Ось мої документи.

Із заднього сидіння чується дитячий писклявий голосок:

— Тату, а де козел?

Надіслав Володимир СУБОТА.
м. Харків.

* * *

— А що таке брандмауер?

— Це типа фаєрвола.

— Гаразд, поставимо питання інакше: а воно мені треба?

Надіслав Євген ЖЕНЧЕНКО.
м. Бровари, що на Київщині.

* * *

Мати з вікна кличе сина:

— Васю, йди мершій додому!

— А в мене Гриць машину відібрав!

— Нічого, дійдеш пішки!

Надіслала Катерина БАЛЮК.
с. Сереховичі на Волині.

НЕ ВСЕ ВМІЮТЬ

А я ляльок багато маю,
У різні ігри з ними граю.
Я їх вдягаю, роздягаю,
Купаю, спати укладаю.
Вони уміють все робити:
Сміятись, плакати, ходити,
І танцювати, і співати,
Книжки читати, малювати.
Не можуть лиш усе прибрати
Й себе на місце поскладати.

Олена ГОНЧАРУК.

м. Шепетівка.

Сторінка для дітей

Анатолій ВАСИЛЕНКО

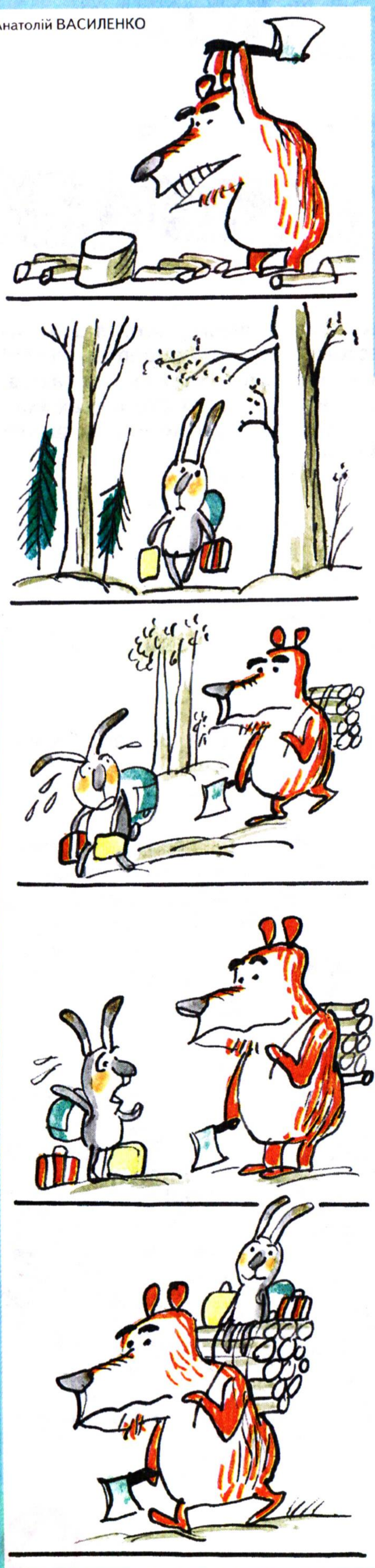

ЧОМУ У ЗАЙЧИКА ХВІСТ КОРОТКИЙ

КАЗКА

Колись давно у зайчика хвіст був такий, як у лисички. Він, той зайчик, бігав лісом і дуже було йому зручно одганяти мух від себе тим довгим хвостиком.

На зиму зайчик будував для себе хатку, таку, як ото в лисички. Вкривався своїм довгим хвостиком і було йому затишно і тепло.

Хвостик був для зайчика, ніби ковдра.

Але одного разу ходив тим лісом вовк. Дізнався, що зайчик живе у хатці та й вирішив його з'їсти.

Прийшов під зайчикову хатку та й давай проситися на ніч, бо дуже, каже, змерз.

— Тебе тільки впусти,— каже зайчик,— так ти мене схрумаєш, а хатку розвалиш.

— Ну постривай,— лякає його вовк.— Зараз піду до ведмедя, то ми з твоєї хатки мотлох зробимо.

Через якийсь час виглянув зайчик у віконце і завмер. Бачить, як до його хатки прямують ведмідь і вовк. Як почали вони розхитувати зайчикову хатку, вона й затріщала.

Зайчик бачить, що непереливки та й через вільне віконце вискочив і нумо втікати. Вислизнув би благополучно, бо ж він бігає швидше, аніж клишоногий ведмідь чи вовк, та коли вистрибував через вікно, зачепився за раму хвостом. А тут і вовк приспів. схопив його за хвоста і відкусив його геть. Тільки корінчик залишився.

З того часу зайчик так і ходить куцохвостим. Йому навіть від того краще, а хатки більше не будує. Де приляже, там і хатка. А щоб менше було його видно, то на зиму одягає білу шубку, в ній легше ховатись серед снігу.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав Хмельницької області.

СМАЧНИЙ СОН

Навкруги панує тиша,
Ніч гамує голоси,
Мишенят колише Миша
У колисці із лози.

Сниться Місяць тій малечі,
Запашний, неначе сир,
Недарма ж беззубий Вечір
Половинку відкусив.

Бачить Миша у колисці
Симпатичненькі носи.
Мишенята згризли Місяць
І на ранок підросли.

КІТ

Хто неробою кота
Називати сміє?
Він же спить не просто так —
Він лежанку гріє!

ОБРАЗА

Зайчик лісом стриб та стриб,
Наступив на білий гриб,
Той образився на нього:
— Чом не дивишся під ноги?
Якби тут сидів їжак —
Не стрибав би ти отак!

НЕ КОПАВ БИ

Кріт — копач невтомний
Одну ваду має:
Окуляри вдома
Щодня забуває.

А якби не забував,
Де попало б не копав...

Ігор КОВАЛЕНКО.

м. Сміла Черкаської області.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано українське прислів'я.

Склав
М. СВІТЛИЙ.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Олег ГУЦОЛ

Сергій ФЕДЬКО

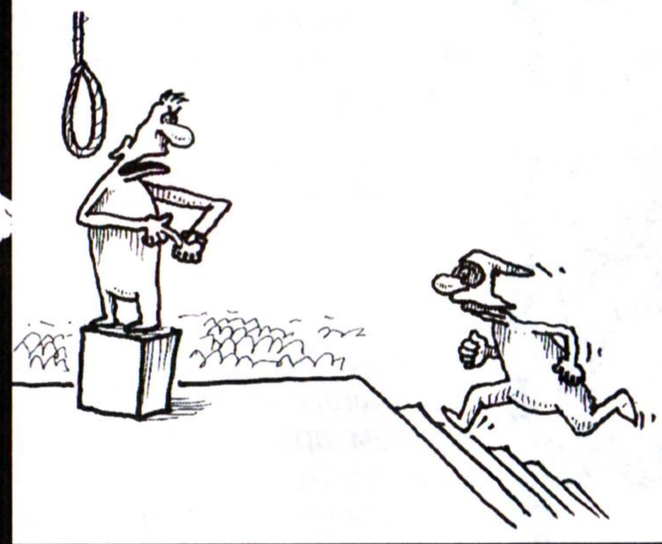

Сергій СЕМЕНДЯЕВ

Валерій СИГНАЇВСЬКИЙ

— Ти, як захисник, будеш «косити» форвардів суперника...

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Літературна пародія

ГАРНА ГАЗДИНЯ

Всі павуки чоловічої статі...
Шаленіли від ревнощів,
Коли дізналися, як я чекаю
на тебе.
А ти... не їдеш.

Наталя ФЕСЕНКО.

Гомоніли павучиська: «Якби, пра, чекала,
Нас усіх би із квартири геть повиганяла.
Нема чого хвилюватись, тим паче, шаліти,
Будем далі у Наталі павутиння вити.

Сергій КОВАЛЬ.

СОЛОДКА СМЕРТЬ

ГУМОРЕСКА

— Чи ти молилась на ніч, Дездемоно? — запитав Отелло зловісно й почав засукувати рукави.

Але раптом у нього запищав мобільник.

— Алло,— сказав Отелло добре поставленим театральним шепотом. — Що роблю? Та ось збираюся Дездемону придушити...

Зал ледве не застогнав від захвату: яке несподіване, яке свіже трактування Шекспіра!.. Браво режисерові!!!

— Що? У магазині поруч із театром дають соціальний цукор? По чотиридвадцять?.. По три кіло в руки?... Але я не можу!.. Спочатку я повинен...

— Соціальний цукор?! — зметнулася на своєму ложі Дездемона. — По чотири-двадцять?!

— Лежати! — загримів Отелло на повний голос. — Молися скоріше!..

Але було пізно.

Глядачі ринули до виходів, молячись, щоб соціальний цукор не закінчився передчасно... І дружно побігли до сусіднього магазину.

Слідом за глядачами в магазин за солодкою смертю мчалися нерозгримовані Отелло і Дездемона, за ними — вся трупа.

Останнім біг режисер і вголос проклинав Отелло. Мовляв, чортів мавр! Не міг говорити тихіше, щоб глядачі не почули!.. І тепер через цього венеціанського дурня саме йому, режисерові, може... може не вистачити цукру!..

Анатолій ЮРЧЕНКО.
м. Кіровоград.

Василь ФЛЬОРКО

ЕЙФЛОРИЗМИ

- *Бог посилає шматочок сиру, а чорт – мишоловку.*
- *І стальні характери гнуться перед золотими.*
- *Життя коротке, а поле в бур'янах.*
- *Перед законом усі рівні, просто крісла різної висоти.*
- *Партій у нас багатенько, а граблі чомусь одні.*

Флоріан БОДНАР.

Василь ФЛЬОРКО

Страшне перо не в гусака...

(З учнівських творів)

«Степан Разін з однодумцями пливе по річці суходольським шляхом».

«Статуя була виліплена із гіпсу або іншого мармуроподібного металу».

«Ліпописи написані у сиву давнину, коли люди ще не знали письма».

«Ми із літератури знаємо безліч п'єс, які перетворили наше життя у театр».

«Айвенго веселою ходою їхав на турнір, на який з'їжджалися всі коні із своїми безпосередніми друзями».

«Шервінський ледве не вибив скляні двері штабу, намагаючись не запізнитися послухати власний виступ».

Надіслала
Стелла ОНИЩЕНКО.
с. Червоноармійське Березівського району Одеської області.

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Ласий кіт до риби, та у воду лізти не хоче.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» «№ 9

ІНОЗЕМНИЙ ГУ

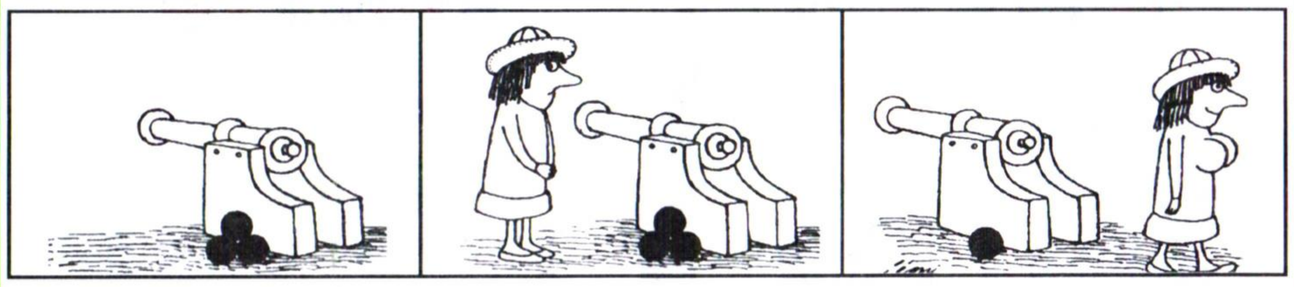

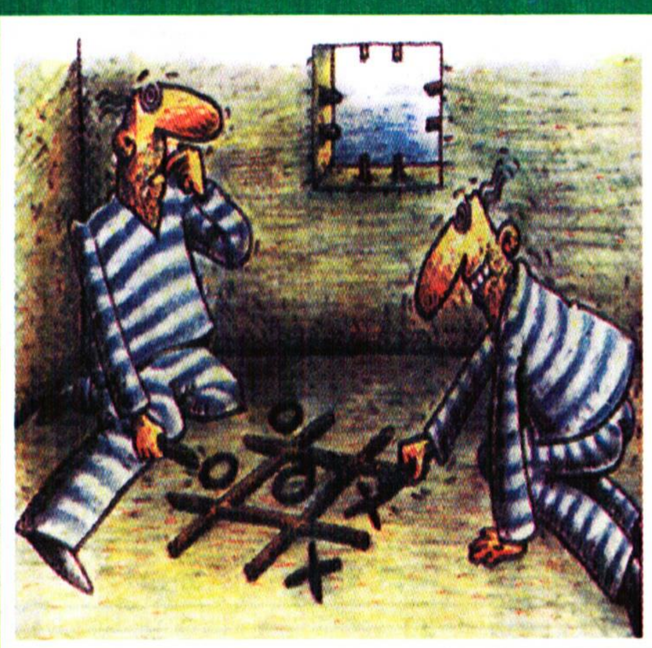

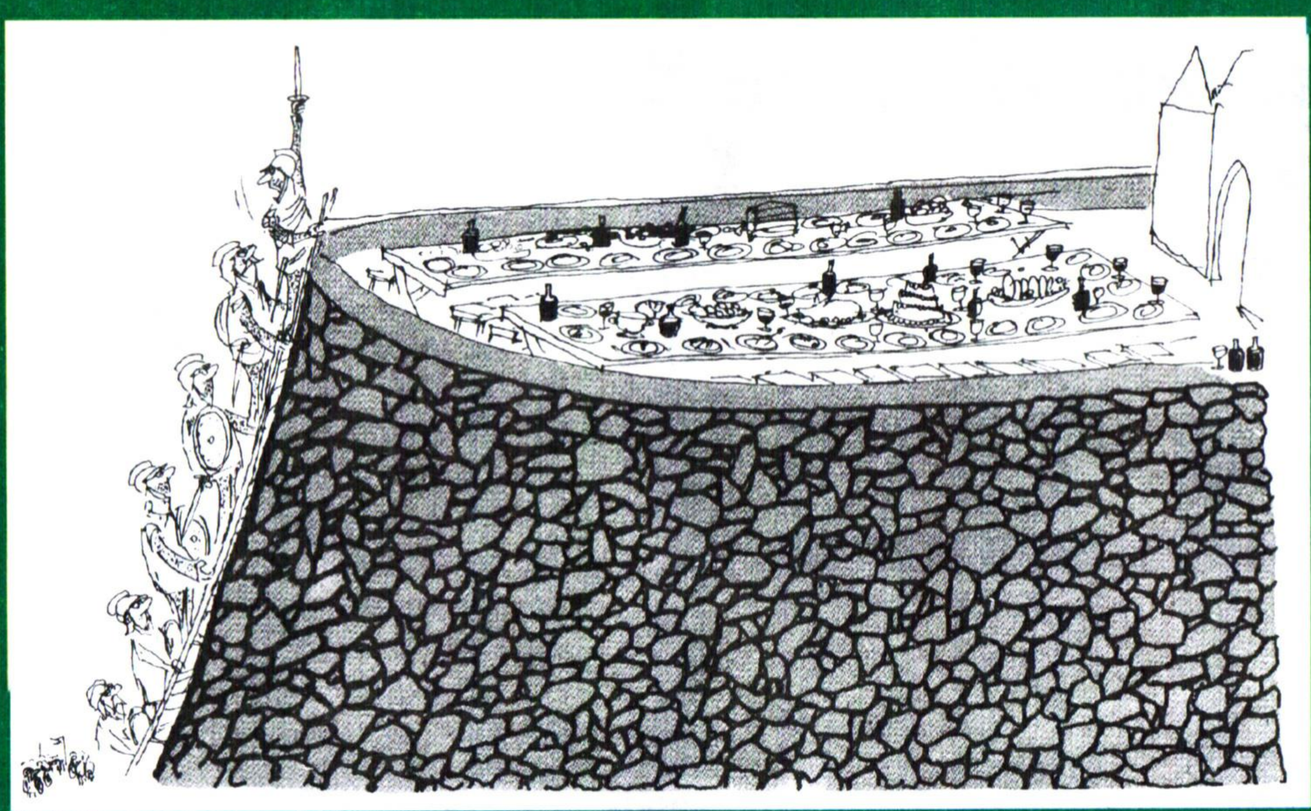

Інтермішинки

СПРАВИЛИСЯ

На початку Другої світової війни командир одного гарнізону в Африці отримав повідомлення: «Оголошена війна. Арештуйте усіх ворогів, що коло вас».

Через тиждень командир доповідає: «Наказ виконано. Арештували трьох бельгійців, двох німців, чотирьох американців. Терміново повідомте, з ким воюємо».

ІЗ ВЛАСНОГО ДОСВІДУ

Американські конгресмени прибули в індіанську резервацію, щоб поговорити з вождем про майбутнє Сполучених Штатів.

Індіанець подивився на блідолицих, мовчки посмоктав люльку і сказав:

— Зверніть особливу увагу на нелегальних емігрантів. Ми колись недооцінили цієї проблеми.

ОБІЙДЕТЬСЯ

— Ліндо, то правда, що ти розлучаєшся зі своїм чоловіком?

— Правда.

— Можу порадити тобі одного чудового адвоката.

— Дякую, але я вже знайшла одного чудового брокера.

Джані ПІСТОНЕ

Екзаменаційна жара

На Неапольському фізичному факультеті проходить літня екзаменаційна сесія. Першим до професора Вентурі заходить студент Паоло.

— Ти готовий, Паоло?— поцікавився професор і, не очікуючи на відповідь, починає екзамен:

— Уяви собі, що їдеш потягом, а в купе — духота. Що ти зробиш?

— Відчиню вікно.

— Чудово, Паоло! А тепер слухай: величина вікна — два квадратних метри, об'єм купе — дванадцять кубічних метрів, поїзд рухається зі швидкістю вісімдесят кілометрів за годину, струмінь повітря — п'ять метрів за секунду. За скільки часу провітриться купе?

Паоло не мав жодного уявлення про правильну відповідь, і професор поставив йому двійку.

Вийшовши із професорського кабінету, Паоло побачив, що туди ладнається зайти вродливиця Анджеліна. Він швиденько прошептав їй, що питав професор, і вона злегка зблідла. Але все-таки зайшла.

Професор Вентурі припросив її сісти і спитав:

— Ти готова, Анджеліно? Слухай уважно: уяви собі, що їдеш потягом, а в купе духота. Що ти зробиш?

— Скину капелюшок,— швиденько одказала Анджеліна.

— А якщо тобі й далі душно?

— Здійму плащ.

— Іще душно.

— Зніму блузку.

— А усе-таки душно!

— Стягну й спідницю!

М О Р

ПЕРЕКОНЛИВЕ ПРОХАННЯ

Темною вулицею добирається чоловік додому. Коли це, виринувши із тіні, його переймає якийсь волоцюга.

— Вибачте, сер,— хрипло каже він,— чи не були б ви такі люб'язні, аби допомогти нещасливцеві — відважному ветеранові війни, який тепер голодний і безробітний. Усе, що мені залишилося від колишньої слави, то тільки цей ось пістолет.

ЗНАННЯ

У школі на Сіцілії — урок мови. Проходять дієслово.

— Паоло,— звертається учителька до учня,— коли кажемо: «Я люблю, ти любиш, він любить», який то час?

— Я думаю, що майбутній. Хтось буде вбитий.

БЕЗ ВИБОРУ

Джон повертається на роботу після медового місяця, І колеги зустрічають його:

— Ну, як там було на курорті? Щось вигляд у тебе не дуже-то.

— Та цілий місяць лив дощ. За такої погоди можна було займатися тільки двома речами, а моя дружина не вміє грати в карти.

— Але ж у купе духота не меншає!

— Ну тоді скину й білизну та й буду гола!

— Як то — гола?— не витримали нерви професора Вентурі.— А як ти думаєш,— що зробить молодий солдат-відпускник, який сидить навпроти у тому ж купе і дивиться, як ти перед ним роздягаєшся? Га? Як ти думаєш, — що він зробить?

— Пане професоре, хай я навіть і завагітнію, а все одно вікна в купе не відчиню! Ніколи!

Переклад із італійської.

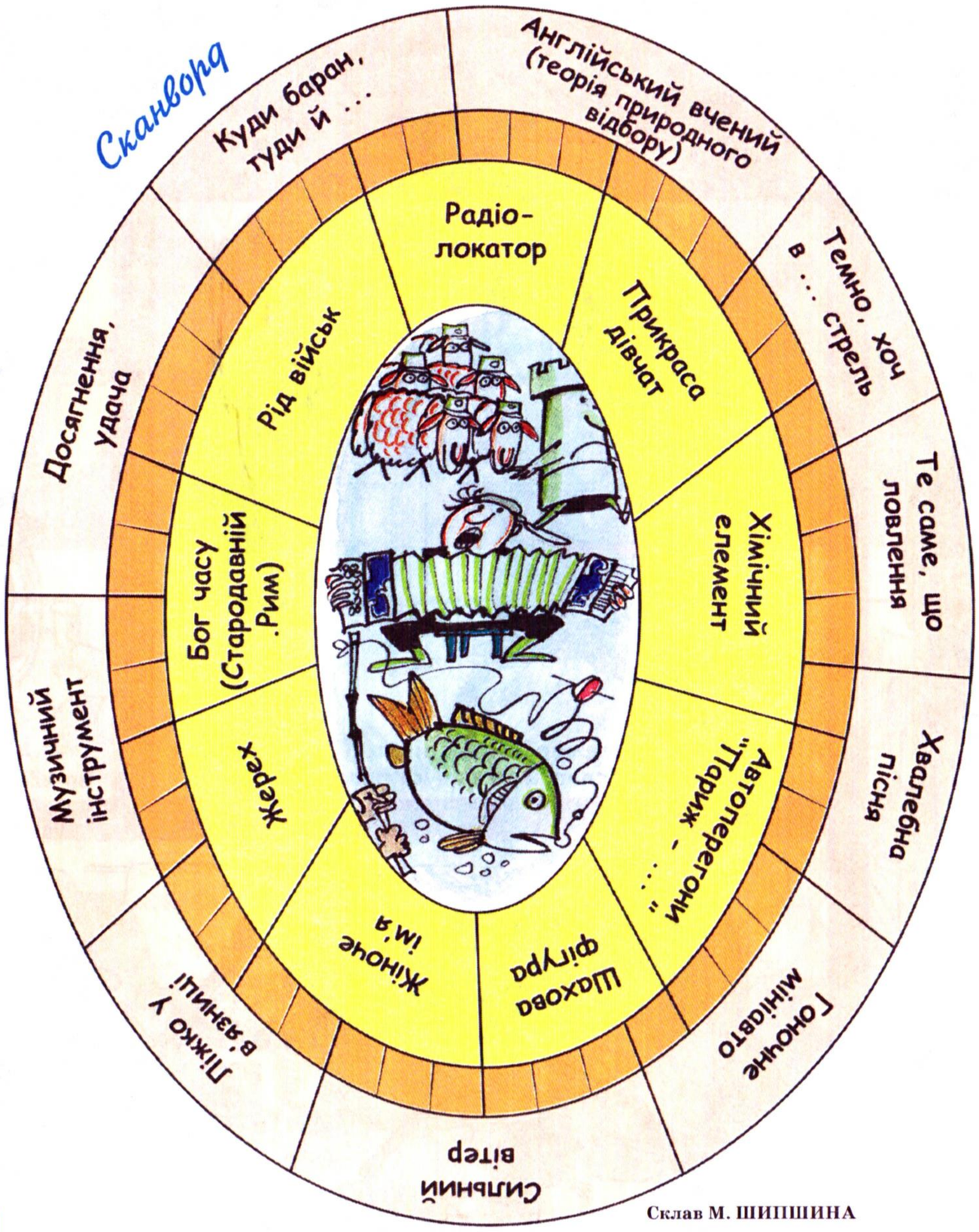

Склав М. ШИПШИНА

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Йдеться, здається, до того, що скоро підлітка без пляшки пива можна буде побачити хіба що в школі на уроці. Дівчата і хлопці цмулять пиво «з горла» на вулицях, у скверах, у громадському транспорті... Ну а на різних фестивалях і молодіжних святах —чи й не кожен із пляшкою якогось слабоалкогольного напою.

Наш художник із Кривого Рога Анатолій Гайно майже нічого не вигадував, малючи карикатуру, яку ми надрукували у восьмому числі «Перця»: над площею білборд із написом «День молоді», а вся вона усіяна порожніми пляшками і шприцами...

«Мені уже вісімдесят, а моєму правнуку Олегові — лише одинадцять,— пише у своєму листі ***Андрій Степанович ЛІСНИЧЕНКО з м. Балти Одеської області.—*** *Любимо разом читати «Перець», сміємося над дотепними гуморесками, усмішками, малюнками... А коли перечитаємо останню сторінку, беремося придумувати підписи до малюнків. До карикатури А. Гайна придумали такий:*

«Рекламуєте пивце,
то погляньте і на це».

Не знаємо, чи високо оцінить його ваше журі, а «Перець» передплачували і вже оформили передплату на наступний рік. Не уявляємо свого життя без цього веселого і життєстверджуючого журналу...»

Шановний Андрію Степановичу, дякуємо вам за добрі слова і вітаємо. Журі назвало ваш з онуком підпис серед кращих.

Переможцями восьмого туру також стали: ***Віктор ДІБРОВА з м. Бобринця Кіровоградської області:***

«Тут невеселу маєм річ —
не день це молоді, а ніч...»

та Михайла МАТЯШЕНКО з м. Добропілля Житомирської області:

«Ох, як пилося, як пилося!
Вранці прокинулись —
дибки волосся,
Бо як для свята,
пляшок забагато...»

А тепер чергове завдання! Придумайте підпис до малюнка Євгена Романенка. На переможців чекають призи!

ПЕРЕЦЬ № 10 (1602)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України»

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 22.10.2009. Підписано до друку 26.10.2009. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8 210 прим. Зам. 0110910. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Козацькому роду нема переводу

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

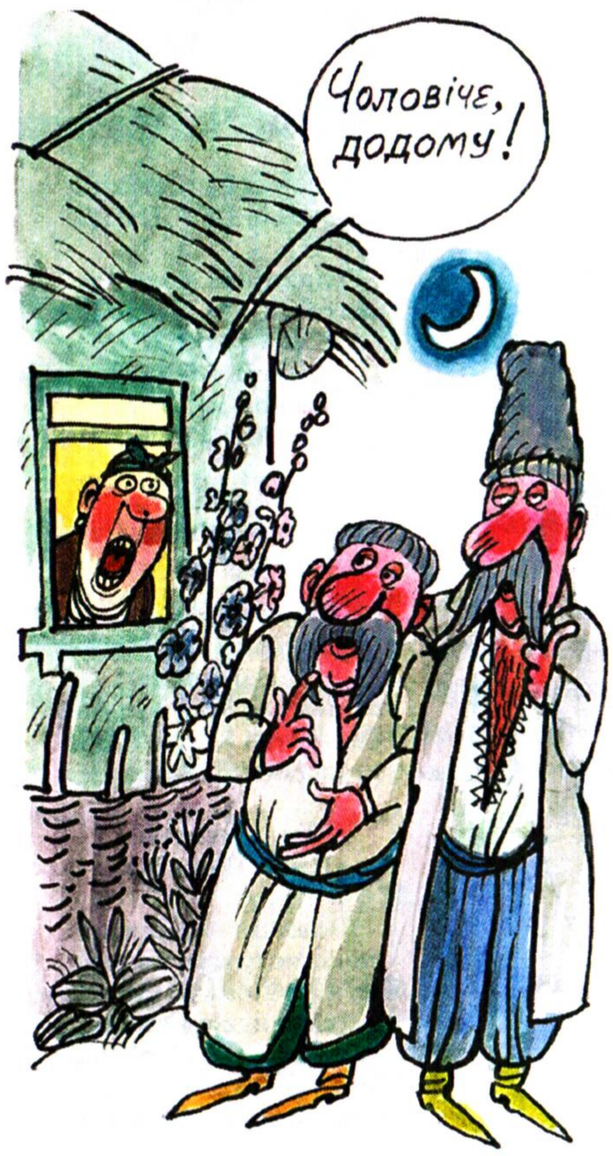

— Мій внутрішній голос каже, що нам до корчми вже час.
— А мій, куме, чуєш, що кричить?

— Який менеджер?! Який ріелтор?! Я ж вас на Запорожжя послав, а ви у якусь бурсу вскочили!

— А що це ви, куме, у місяць зубами вп'ялися?

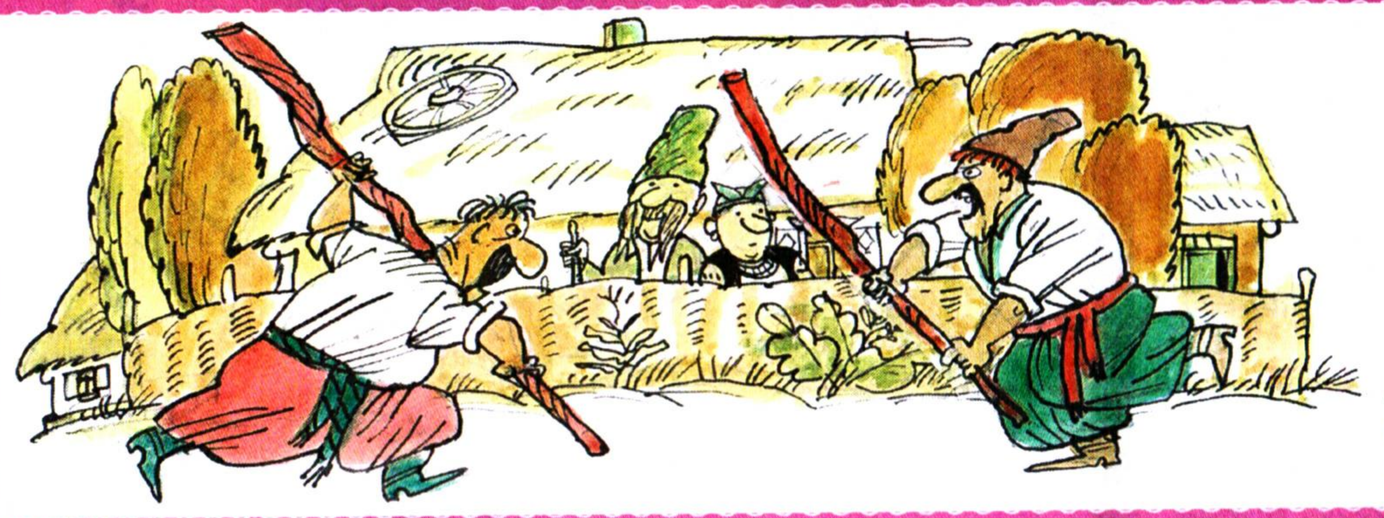

— Поглянь, а у Петра аргумент вагоміший!

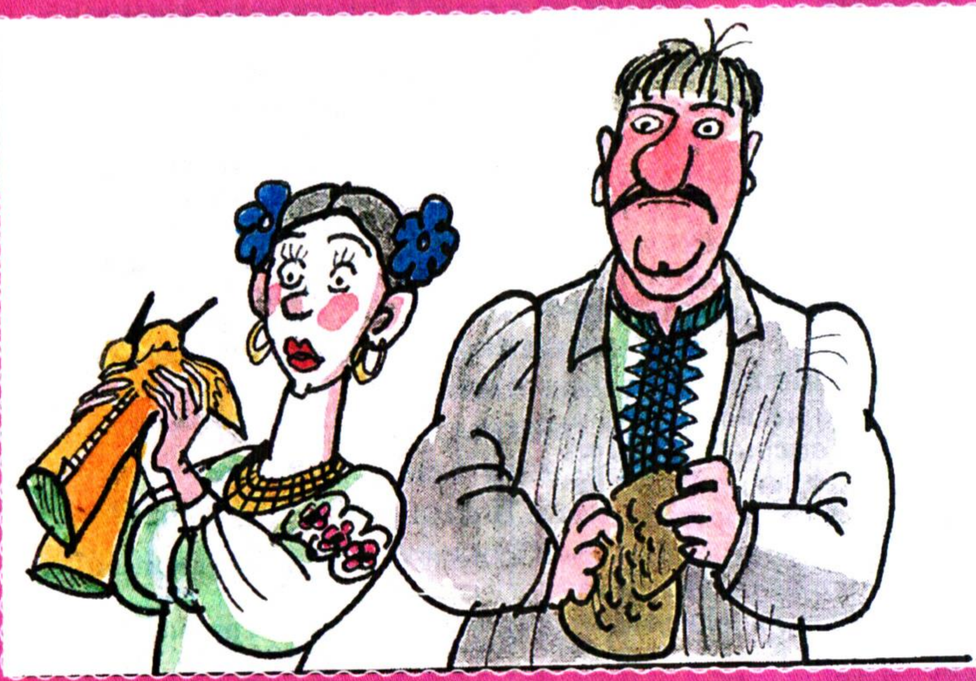

— Як ти, Оксано, й просила: чобітки цариці!
— Ой!.. Але зроблені вони в Китаї!..

— То ви будете фортецю брати, чи ні?! Беріть уже, дорого не візьмемо!

— А що ж це, Пацюче, вареники тобі самі в рота не стрибають?!
— Це — пельмені.

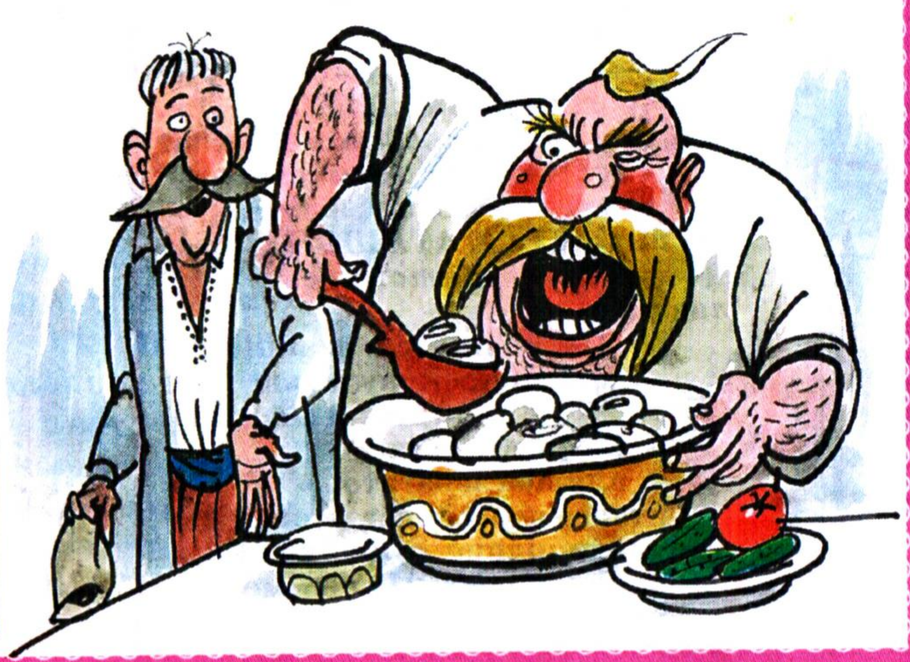

4 820012 960675 10